

מישיב בבש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
בפנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

הגיע הזמן לצאת ממצולות ים

ישראל עלו במחשבה תחילה, כמובא בליקו"מ (סימן ל"ג אות ה') שיש להשי"ת שני מיני אהבות לישראל, 'אהבה שבימים'... וזה אנו יכולים להשיג, כי אהבה זו היא מצומצמת במידות קדושות, ויש 'אהבה שבדעת' היינו אהבה שהיא למעלה מכל הגבולים והמידות, בסוד הקשר הנפלא שיש להאב עם הבן כשהיה הבן במוח האב, וזה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולים להשיג עכשיו כי אם לעתיד לבא שתתגלה אורייתא דעתיקא סתימאה... ועיין בתומר דבורה, וז"ל: 'הנה הקב"ה מתנהג עם ישראל בדרך זה לומר וכו' והם קרובי, שאר-בשר יש לי עמהם וכו', וכתב ישראל עם קרובו ממש קורבה יש לו עמהם וכו' כדכתיב 'בכל צרתם לא צר, כתיב באל"ף, לומר שצערם מגיע לפלא עליון, עכ"ל. בסוד אהבה שבדעת המובא בלשון רבינו ז"ל. ועיי"ש (במדיה י"ג) בזה"ל: "...וכל זה לגלות לנו שרחמי ה' לא תמו ולא כלו לעולם, ובשוענו אליו שומע, וקורב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת."

כי אכן בני המלך הננו, קשורים אליו בעבותות אהבה, ולא נותר לנו אלא לעזוק ולבקש הצלה כי זה עיקר התשובה, כשהבן מכיר בכך שהוא אכן בנו יקירו של המלך, אביו אוהבו.

"בליקוטי הלכות (גדרים ה"ד) כותב מוהרנ"ת בהאי לישנא: שמעתי מפיו הק' שיחה נוראה... אח"כ נכנס עיי"ז לדברי התחזקות, שאפילו אם נפלו למקום שנפלו כל אחד לפי נפילתו רח"ל אעפ"כ יחזק את עצמו ואל יתיאש עצמו לעולם, כי גדולתו יתברך שגבה מאד... כי עיקר התשובה היא צעקה וזעקה להשי"ת כמו שכתוב פני ה' בעושי רע וכו' צעקו וה' שומע, ואינא בספרים הפירוש כפשוטו, שכאשר אלו העושי רע צועקים להשי"ת אזי ה' שומע ומכל צרתם הצילם, ע"כ.

ומה שאמר רבינו כי עיקר התשובה הוא צעקה וזעקה להשי"ת - ראיתי בפסיקתא רבתי מ"ד, עה"פ קחו עמכם דברים ושובו אל ה', כל הנביאים קוראים לישראל לתשובה וכו' אבל הושע אמר עשו תשובה ומלמדם וכו' קחו עמכם דברים ושובו אל ה' ואמר אליו כל תשא עון וקח טוב וגו' ע"כ - היינו כנ"ל כי עיקר התשובה צעקה וזעקה להשי"ת". (שם)

"וידעתם כי בקרב ישראל אני, ואני ה' אלקכם ואין עוד, ולא יבושו עמי לעולם" (הפסטר וילך).

יודעים הם יורדי הים את גודל הסכנה שבהפלגתם, ובכל זאת אלפים ורבבות הם המסכנים את נפשם להיות גם המה מעושי מלאכה במים רבים...

וכ"כ למה?

כי חפצים הם בני האדם לרכוש לעצמם חיים של עושר וכבוד !!!

לצורך כך יורדים הם אל הים גם כאשר יודעים הם כי יתכן ויעלה עליהם נחשול של ים אשר יגדע את חייהם, גם כאשר יתכן שיפלו עליהם שודדי ים אשר מי יודע לאיזה אכזר ימכרו ממכרת עבד ושוב לא יהיו חיהם חיים, ובכל זאת אינם מונעים את עצמם מהסכנה הנוראה, וכל זה על ספק רכישת חיים-טובים יותר מאלו אשר בידם עתה.

שונה הדבר כאשר המפליג הוא בן-המלך, כי אז הגם שיוירד אף הוא אל מצולות הים, הרי שאביו יעשה כל תצדקי שבנו ילך וישוב לביתו בשלום, כאשר הולך הוא לקנות 'חיים טובים' בכריז הים, מלווהו אביו על כל שעל. מן הים, מהיבשה ומהאוויר יסובבוהו משרתיו ואשר משרתיו, כשכולם מוכנים ומזומנים לכל קריאת הצלה אשר תצא מפיו, לעשות כל תצדקי להחזירו חי וקיים, בריא ואיתן, אל חוף מבטחים, להשיבו אל אביו.

זו היא המציאות בה נמצאים הנשמות הקדושות יורדי מצולות ים העולם-הזה; עושים הם את דרכם במים רבים, צוללים הם במים אדירים, בגיאיות ציה וצלמות אשר סכנותיהם רבו מלמנות... ובכל זאת, הלא בני המלך הם, רק יעקו, רק ישועה, כי 'אז תקרא וה' יענה, תשוע ויאמר הנני - אינך לבד... 'כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך'...

"וכן התבטא פעם רבינו בלשון קדשו ואמר: "אפילו מליגט אין בלאטע - איז משרייט און משרייט און משרייט" (אפילו שמונחים בבוץ - אז צועקים וצועקים וצועקים), כי לגדולתו אין חקר, וכן אין חקר לגדולת רחמנותו על כל אחר ואחר מישראל..." (לק"א ח"ב, עמ קל"ג)

וכ"כ למה?

"כי יש להשי"ת קשר של קירבה עם עמו ישראל בסוד

• **שאלה** • לדאבון לב נכשלתי והכעסתי את בוראי ואני רוצה לקבור עצמי מבושה על מה שעוללתי ואיני מוצא מנוח לנפשי?

תשובה: מיד לאחר שזוכה האדם לשוב בתשובה בחרטה על העבר וקבלה על העתיד, אין יותר טעם לשקוע בעצבות, כי על עצם הדבר שזוכה להתחרט, על זה לבד צריך לרקוד משמחה, עצבות הוא סטרא אחרא, ושמחה זה קדושה. היה פעם אדם גדול בדורות הקודמים שקירב וחייב מאוד אדם פשוט אחד שלא היה בו שום מדריגה מיוחדת אך היה מלא שמחה תמיד, וכששאלוהו על כך, ענה שאם הוא בשמחה מוכרח להיות שהוא מצד הקדושה.

• **שאלה** • אני סובל מאות מפחדים וחרדות בלי סיבה ממשית לפחד?

תשובה: העצה היא לומר "פסוקי בטחון". תחזור הרבה על הפסוק "בך ה' חסיתי אל אבושה לעולם", וכן תאמר "לישועתך קיויתי ה', קיויתי ה' לישועתך, ה' לישועתך קיויתי".

• **שאלה** • אני עוסק בסיוע להעמדת מוסדות על טהרת הקודש, איך יש לעורר נדיבי עם בענין זה?

תשובה: תאמר להם שכתוב בזהר הקדוש (ריש פרשת שמות), שאילו לא היו כלל ישראל נהנים מהמצרים, לא היה להם שום שליטה על ישראל. הכל מתחיל מלקחת כסף, כשלוקחים כסף מהם נותנים להם כח לשלוט ה"י. וז"ל הזהר (שם), "דאי פד נחתו ישראל למצרים, לא יטעמו נהמא דמצראי, לא אשתבקו בגלותא, ולא יעיקון לון מצראי" [אילו לא היו טועמים מהלחם של המצרים, לא היו נשארים בגלות, ולא היו מעיקים להם].

איך אפשר לשאול שאלות?

ב'כנס הוקרה' לתומכי הארגון העולמי "ביקור חולים" (אר סי סי עס) - ח"י אלול תשפ"ה

שנים מאז קבלת התורה. אשרינו מה טוב חלקינו, כמה ישיבות קדושות יש בישראל, יגעים ועמלים בתורה"ק הפלא ופלא, כמה אברכים צעירים יש בימינו שהם זוכים להיתר הוראה, בדורות הקודמים לא היה כזאת, אשרינו מה טוב חלקינו.

זה עיקר העצה, להמשיך להודות ולהלל להש"ת על הטובה ועל החסדים שיש לנו. לפני שאתה בא לטעון טענות, תעיין האם כבר אמרת דברי הודאה ושבח להש"ת על הטוב, על שאתה חי, על שהילדים שלך חיים, ויש לך כל טוב, וגם מחתן את הילדים, כבר הודית על זה מספיק עד שכבר יש לך זמן לשאול קושיות?

זהו יהודי! תמים תהיה עם ה' אלקיך! כל דברינו כלולים בתיבות הללו 'תמים תהיה עם ה' אלקיך'. הבה נתחזק להאמין בהש"ת באמונה שלמה בתכלית השלימות, וכך יעזור הש"ת ויהיה לנו בנים ובני בנים עובדי ה', ויתגלה שמו יתברך בתכלית השלימות, ויהיה לנו על זה שחר לעולמי עד ולנצח נצחים.

כי בשעה שהשכל הגשמי שואל קושיא, ואדם משליך שכלו ומבטל דעתו למשה רבינו עליו השלום ולתורה הקדושה, זה שכרינו לעולמי עד ולנצח נצחים, זהו עבודתנו עתה בעקבתא דמשיחא.

ב"ה, גם שיש קושיא חזקה, אעפ"כ מודים ומהללים, וממשיכים להאמין, ומתפללים, אשרינו מה טוב חלקינו, אנו מאושרים לעולמי עד ולנצח נצחים.

נתקבצו כאן היהודים התומכים
בארגון הגדול הזה, אנו
משתוקקים שלא יהיו חולים
כלל!?

זה בעצמו, זה בעצמו שיש אמונה ותומכים בהם, כך יעזור הש"ת. מי יודע איך היה המצב נראה לולי הצדקות הגדולות האלה. אשרינו מה טוב חלקינו.

והרי יש כ"כ הרבה ספיקות בעולם, ואנו יודעים בבירור מה לעשות. יש מיליוני ספיקות בעולם, אנשים הולכים בבלבול וערוב הדעת, אבל לנו יש תורת משה ואנו יודעים בבירור מה מותר לעשות ומה אסור לעשות, אשרינו מה טוב חלקינו.

הש"ת יברך אתכם, וישפיע רפואות וישועות לנו ולכל ישראל אמן כן יהי רצון.

התאספנו כאן ציבור של יהודי חוץ לארץ, עשינו מהלך רחוק מאד כדי לבא לשאול לפני הרב קושיא גדולה. איך אפשר להתמודד ולהתחזק כשאנו צריכים להתעסק עם יותר מששת אלפים חולי ישראל שהם סובלים מהמחלה הקשה, למעלה מן השכל והדעת, קשה מאד לסבול את הדבר הזה, שבכל יום נתוספים עוד חולי ישראל ברשימה הזאת, איך יהיה לנו כוחות הנפש להתחזק ולהחזיק מעמד. אנו שהרב יתן לנו תשובה נכונה, כי אנו רוצים לקנות לכבוד יום טוב "אתר"ג נא' שהוא 'אמונה שלמה', תשובה שלמה, רפואה שלמה, ג'אולה שלמה, איך זוכים לקנות דבר כזה במצב קשה כל כך?

הנהגה של הקב"ה הוא עמוק עמוק מי ימצאנה, לפעמים שהנהגתו מקושרת עם גלגולים קודמים, כי אנחנו לא נמצאים כאן בפעם הראשונה בעוה"ז, פעמים שאדם סובל על העונות הקודמים. עכ"פ צריך לדעת שזה עיקר היהדות, לדעת שהנהגת ה' 'עמוק עמוק מי ימצאנה', תכלית האמת ותכלית הצדק. וכשאנו מאמינים יהיה לנו הזכות לעתיד להבין מה שנעשה כאן. אם אין האדם מקדים אמונה חזקה, לא יזכה לעולם להבין.

הקב"ה בחר באמונה, כך זוכים לעסוק בתורה ובתפילה, יכולים לעמוד חזק בנסיונות הקשים ביותר, וממליכים את הקב"ה בתכלית השלימות, הכל בזכות שאנו תמימים באמונתו הק', וכמו שכתוב 'תמים תהיה עם ה' אלקיך שתתנהג בתכלית התמימות.

והרי מדובר על הקב"ה, וכי יש לנו שייכות עם הדעת של הקב"ה? איך אפשר בכלל לשאול קושיא? אדרבה, כמה שיהיה לנו יותר אמונה, יעזור לנו הקב"ה יותר ויותר. ויתרבו עוד ועוד ילדי ישראל, בני ישראל יהיה להם עשירות, ויזכו לעשות רצון ה' בתכלית השלימות, הכל מתחיל בשלימות אמונה, ואז זוכים להבין את העמקות של הנהגת ה' עד אין סוף.

אבל בלי אמונה חזקה - להאמין אפילו כשלא מבינים - לא יזכה להבין את הקב"ה לעולם. אם יש לנו קושיות, אבל ב"ה אין עוזבים ח"ו את דרך האמת, ב"ה עוסקים בתורה ותפילה, מחנכים את הילדים בדרך היהדות, מחנכים אותם על טהרת הקודש, לאחר כ"כ הרבה

עצם הרצון לשוב עושה ייחוד

במשנה בסנהדרין איתא ד'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא חוץ משלושה מלכים וארבעה הדיטות, והגמ' שם מקשה על כמה וכמה למה לא נמנו בין אלו שאין להם חלק לעוה"ב, והגמ' מפרשת על כל אחד איזה זכות היה לו אשר בשביל זה אינו בכלל זה שאין לו חלק לעוה"ב, עכ"פ היוצא מזה איך שזכות אחד וכדו' הצילים מעונש הקשה הזה שלא יהא חלקם בעוה"ב, וזה יסוד גדול שצריכין לזכור תמיד לחסוף עוד טוב ועוד טוב, עוד אנהא ועוד קרעכטץ, ועוד הלכה בדיני התורה, כי כל הלכה הוא עוד השגה בהקב"ה, וכמבואר בדברי רבינו בהמאמר ימי חנוכה (ליקו"מ ח"ב סי' ב) כי כל מה שיודעין ומכירין אותו יתברך ביותר, סמוכים אליו ביותר, וההלכות שזוכין ללמוד, בפרט מי שזוכה לחדש בהם, זה בחינת שעשוע עולם הבא, בבחינת (נדה עג) 'כל השונה הלכות בכל יום, מובטח לו שהוא בן העולם הבא'. כי כשנתחדש הלכה, נתחדש שכל וידיעה, והדעת הוא עיקר שעשוע עולם הבא. "וייל ויי וועלן שטיין דעם מענטש צו הילף בעת בא יומו, די חטאים וועלן איהם נישט שטיין צו הילף", ע"כ ישתדל להוסיף כמה יותר שיכול מצוות ומעשים טובים בסור מרע ועשה טוב, והם יעמדו לזכותו, ומובא בשם הבעל שם טוב זי"ע כי מיד כשאדם חושב לעשות תשובה נעשה ייחוד למעלה.

והנה רביה"ק ורבי נתן לחמו בחרב ובחנית נגד היאוש, וזמן הסתם מיליון אנשים אבדו טוב נצחי עבור שלא ידעו להתחזקות של רבי נתן, כי הבעל דבר רעדט איין די מענטש אחר שח"ו נכשל בחטא, כי כבר אבדה תקוותו ער האט פארלוירן דעם רבש"ע (וזה הסוד הבעל דבר אינו מגלה להאדם קודם החטא, רק אח"כ אומר היצאה"ר את זאת להאדם), אבל על זה צעק רביה"ק קיין יאוש איז נישט פארהאדען, כי איך שהוא, 'הקב"ה איז ביי דיר, מיט דיר, נעבן דיר' [הקב"ה אצלך, עמך, וקרוב אליך], וכל אחד יזכה לתיקון, כי לא ידח ממנו נידח.

לא אוכל עוד לצאת ולבא

על משה רבינו כתב רביה"ק (בתו"ד) שגם אצלו היתה הבחינה של רצוא ושוב, אמנם הוא היה במדרגה הגדולה ביותר בבחי' איין, אך אי אפשר להיות בבחינה זו תמיד, כי הוא היה עלול להתבטל לגמרי, לכן הוכרח שתהיה לו הבחינה של רצוא ושוב, בבחינות עליות וירידות, ועי"ז צמח ועלה והתעלה ממדרגה למדרגה כמידתו של משה רבינו שאין לנו בו השגה כלל. לפי"ז מבאר רבי צדוק את הפסוק הנאמר לפני הסתלקות משה רבינו "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא", כלומר, כבר אין לי עליות וירידות, ואיני יכול לעלות מדרגא לדרגא, וא"כ אין לי כבר מה לעשות בהאי עולמא. כבר סיימתי את תפקידי בהאי עולמא, והוא מוכרח כבר לעלות לעלמא דאתי.

היוצא מכל הנ"ל שלא שייך במציאות לחיות בעוה"ז ללא עליות וירידות, וזה אחת מטעויות עולם הגדולים, שאפשר לחיות תמיד במצב של רצוא, כך שאין שייך להתלונן שאין לו מתיקות "געשמאק" אין לערנען, כי אדרבה היא הירידה, שכשמתגברין עליה צומחים וגדלים בדרך ה', כי רק עי"ז נעשין התיקונים, ורק כך מכירים את הש"ת היטב פעם מידידה זו ופעם מידידה אחרת, וכך הולכים וצומחים. ועולים ומתגדלים ובונים ונבנים בכל העולמות.

(אוסף אמרים, קדושה, מאמר ז)

יסודי התשובה

יבנה, כלומר אנו בעוה"ז יש לנו ז' ספירות, המתחילות מ"חסד" עד "מלכות", ואילו בינה היא למעלה מהבריאה ולמעלה מהזמן, כי אפילו אם היתה בגדרי הזמן לא היינו משיגים אותה ועכשיו שהיא למעלה מהזמן הוא פלאי פלאות, וכן תשובה הוא מפלאי הבריאה, והקב"ה אוהב תשובה ומקבל את השבים אליו העושים נחת רוח גדול ליוצרים.

ימינו פשוטה לכל

ועוד כלל גדול ויסודי בענין התשובה עלינו לדעת, שה' יתברך חפץ בתשובה ובחזרה שלנו, הוא רוצה וכביכול משתוקק שנחזור לדרך הישר והטוב, וכמו שאמר דוד המלך עליו השלום (תהלים פ"ו ט) "כי אתה ה' טוב וסלח", יושב ומצפה מתי יפנו אליו בניו חביביו ויחזרו אליו.

כי לפעמים היצר הרע מתלבש במצוות ומונע את האדם מלעשות תשובה על ידי שיחשוב האדם: וכי איך אני שחטאתי כל כך קמיה שמיא מתייצב על עמדי ואיני מתבייש לחלות פני מלך שיקבל תשובתי, וכי מי אני שהבורא הגדול והנורא יביט אלי ולתשובתי.

אך כל זה אינו אלא עצת היצר לגמרי! כי כל אחד מישראל נקרא 'בן להקדוש ברוך הוא', ועל כל אחד ואחד עולה מאמרו הכתוב (דברים יד, א) "בְּנֵי אֱתָם לֹה' אֱלֹהֵיכֶם", וכמו בגשמיות להבדיל כאשר הבן מתרחק מאביו הרי האב מצפה ומשתוקק מתי יחזור הבן אלי, כך גם כביכול ה' יתברך עומד ומצפה לכל אחד ואחד בלי יוצא מן הכלל, מתי יפנה ויחזור אליו! וימינו פשוטה לקבל שבים בכל מצב! הוא מצפה מייחל ומחכה שנחזור אליו!

עשה כפי יכולתך

וכמו כן כאשר היצר הרע מסית את האדם לאמר שצריכים לעשות תשובה שלימה, ואם לאו אין זה תשובה כלל, על זה צריך לדעת לסמוך ולהישען על רחמי ה' יתברך, וכך במשך הזמן יודמן לאדם לחזור בתשובה שלימה כראוי, וכמו שאמרו במדרש (פסיקתא רבתי אות מ"ד מאמר שובה ישראל) על הפסוק (מלאכי ג, ז) "שׁוּבוּ אֵלַי וְאֶשְׁכְּחַ אֲלֵיכֶם", שעל האדם מוטל לעשות מה שביכולתו ואפילו אינו אלא מקצת מן המקצת, וה' יתברך ישלים מה שאין בכוחו, אך חלילה להתרשל מלעשות תשובה מחמת תעתועי היצר כאלה והדומה לזאת!

ויהי רצון שנוכח אכן לתשובה שלימה כראוי וכנכון.

'אלה אלהיך ישראל' - אמרה לפניו רבונו של עולם הואיל ויש שכחה לפני כסא כבודך שמה תשכח לי מעשה סיני, אמר לה (שם) 'ואנכי לא אשכחך' - היינו מעמד הר סיני שקיבלו עליהם מאמרו ית' 'אנכי ה' אלקיך' - והיינו דאמר ר' אלעזר אמר ר' אושעיא מאי דכתיב גם אלה תשכחנה זה מעשה העגל ואנכי לא אשכחך זה מעשה סיני.

והרי חזינו מזה גודל כוח התשובה, כי הלא באמת אין שכחה לפניו יתברך, רק מעלת וכות התשובה הוא שעוקרת את העבירה מעיקרו, וכיוון שנסתלקה וכאילו לא היתה כלל לכן ישכח וימחול על זה...

” כי לפעמים היצר הרע מתלבש במצוות ומונע את האדם מלעשות תשובה על ידי שיחשוב האדם: וכי איך אני שחטאתי כל כך קמיה שמיא מתייצב על עמדי ואיני מתבייש לחלות פני מלך שיקבל תשובתי, וכי מי אני שהבורא הגדול והנורא יביט אלי ולתשובתי.

פלא שלא נמצא בבריאה

ולכן נאמר "פלא" בנדרים (איש כי יפליא לנדור) כי זה דבר פלא שלא נמצא בבריאה כמוהו.

ונדר שרשו בבינה (כמו שמוהרנ"ת מביא בליקוטי הלכות פעם אחת ויחידה אימרה מהשערי אורה, שנדרים הוא בבינה) שבינה הוא למעלה מהז' ספירות שהוא למעלה מהזמן ולמעלה מהעולם, כי 'עולם' חסד

חידוש נפלא

תשובה הינה חידוש נפלא, ולכן היא נבראת קודם בריאת העולם כמו שאמרו חכמנו זכרונם לברכה (פסחים נד ע"א), כי למעשה ענין התשובה נעלמת ונשגבת מבינת אנוש, וכי כיצד יכולים לחזור ולבטל דבר שכבר נעשה.

כי זאת עלינו לדעת, שתשובה אינה רק שהאדם עבר עבירה ונמחל לו על כך, אלא תשובה מגעת ומשגת עוד יותר, שכאשר האדם שב בתשובה אינו נחשב לו שלא עבר כלל עבירה מעולם, ונעשה כאילו לא עבר מעודו כלל על רצונו יתברך, והוא כענין התרת חכם בנדר שעוקר את הנדר מעיקרו, כן הוא בתשובה שעוקר את העבירה מעיקרו, ונשאר האדם וך ונקי כאילו לא עבר כלל עבירה.

עקירה החטא למפרע

וכמפורש נחקק בדברי הרמב"ם (פ"ג מהלכות תשובה ה"ד) בזה הלשון: 'ואל ידמה אדם בעל תשובה שהוא מרוחק ממעלת הצדיקים מפני העוונות והפשעים שעשה, אין הדבר כן, אלא אהוב ונחמד הוא לפני הבורא כאילו לא חטא מעולם' עכ"ל, (וכעין זה איתא בתנא דבי אליהו רבה ד א).

והיטב הגדירו בספר הקדוש מסילת ישרים (פרק רביעי) וז"ל: 'שבהיות השב מכיר חטאו ומודה בו וכו' שב ומתחרט עליו חרטה גמורה דמעיקרא כחרטת הנדר ממש וכו', הנה עקירת הדבר מרצונו ייחשב לו כעקירת הנדר ומתכפר לו עכ"ל.

וכדברים האלה כתב גם כן הרה"ק רבי צדוק מלובלין זיע"א (צדקת הצדיק אות רמב) וז"ל: 'התשובה היא כמו התרת חכם שעוקר הדבר למפרע ונתבטל המלאך רע הנעשה מהעבירה לגמרי, ובמקום אחר הוא מבאר שזה הטעם שמתחילין תפילת יום הקדוש באמירת 'כל נדרי' - התרת נדרים, להורות שמחילת העוונות ביום הכיפורים הוא כמו התרת נדרים שנעקר העבירה מעיקרו!

גם אלה תשכחנה

ובאמת שמצינו מפורש ענין זה בדברי חז"ל, שאמרו בגמרא (ברכות לב ע"ב): 'אמרה [כנסת ישראל] לפניו, רבונו של עולם הואיל ואין שכחה לפני כסא כבודך שמה לא תשכח לי מעשה העגל, אמר לה (ישעיה מט טו) 'גם אלה תשכחנה', - היינו מה שאמרו בעגל

מקומך אל תנח

משיב דבר
מכתבים ממו"ר
בעניני דת ומצוות

היום, לא יהי לו משא כלל. וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמור מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, והיום אם בקולו תשמעו - 'היום' דייקא, והבן. עכ"ל רבינו זצ"ל.

תודה להשי"ת הארכתי על מאמר הזה הרבה, כי מצאתי וכו'...

נמצא כי אם עסק בחלק נשמה של אותו היום, או אחר שנסתלק ממנו הוא קרוב לשכר ורחוק מהפסד, לכן אין לאדם לחשוב בכל יום כי אם לתקן ולהוסיף תיקונים להניצוץ והחלק נשמה שיש לו באותו היום. והבעל דבר מבלבל תמיד את האדם או על קודם או על מחר, ואילו על היום הזה שעל זה יש לו עכשיו עיקר השליטה, זה הוא רוצה לחסוף ממנו.

ועל פי זה רואים איך שרבינו הקדוש הזהיר 'היום אם בקולו תשמעו', היום דייקא, כי מחר הוא ענין אחר לגמרי, וכל התכלית הטובה שזוכה האדם הוא עי"ז שהוא חושב כל יום רק על יום הזה שהבע"ד לא יגזול אותו ממנו, או אם חוטף האדם כך בכל יום, נעשה ממנו במשך הזמן תכלית טוב, כי אין התכלית נעשה ביום אחד, והבע"ד הוא גם עושה כן, כי חוטף מהאדם בכל יום מעט מעט עד שבסוף הוא חוטף את הכל ח"ו.

לכן העצה הוא, להיפך, שלא נחשוב כי אם על היום הזה, וצריכים להתחנן בכל יום: "רבונו של עולם, רחם עלי שאזכה לתקן את היום הזה", כמו שאמר רבינו בצחות לשונו הק', שהאדם צריך בכל יום לאכול כמה פרקים משניות ולשתות כמה קאפיטלך תהילים ולהתלבש באיזה מצות, ולא לחשוב מיום לחבירו, כי אם כל יום על תיקון אותו היום.

חבירך הדורש שלומך וטובתך לנצח

יעקב מאיר

אל כבוד חבירי יקירי חביבי ידיד נפשינו האברך היקר... שליט"א עם ביתו וכל אשר להם, הבן והבת, מעשיהם לא-ל ירצו כמנחה על מחבת.

צריכים לדעת שאם האדם הוא עקשן בעבודת השי"ת ואינו עוזב את מקומו... עי"ז בעצמו מתקן את פגמו ומשלים את חסרונו ובא לתיקונו, כמבואר במעשה הראשונה בסיפורי מעשיות, שאחר שהשני למלכות לא עמד בנסיונו פעמיים, אבל עי"ז גודל עקשנותו שהמשיך לבקש את הבת מלך ולא התיימש בשום אופן עי"ז, ממילא תוקן כל העבר עד שבאה רוח והביאתו לההר של זהב ומבצר של מרגליות עי"ז בהמעשה הזה. כי אין שום יאוש בעולם כלל כל זמן שהאדם חי.

וכמו שמצינו בחז"ל (ע"ז יז ע"א) על ר' אלעזר בן דורדיא שהי' רשע גמור ומת בתשובה שלימה, ששב ברגע האחרון ממש, ויצאה בת קול שהוא מזומן לחיי העולם הבא, כי אין לך דבר שעומד בפני התשובה, כי כך הוא גזירת הכתוב, ובתנאי זה ברא הקב"ה את עולמו שתשובה תועיל, ומובא בספר תנא דבי אליהו, שע"ז תשובה האדם חשוב לפני הקב"ה כאילו לא חטא מימיו, ועי"ז תיקון אנשי כנסת הגדולה ברכה בפני עצמה 'ברוך אתה ה' הרוצה בתשובה'.

בימים האחרונים באמירת השיעורים דברתי הרבה בזה מהשיחה מרבינו בלק"מ סי' ער"ב וזלה"ק: "היום אם בקולו תשמעו" (תהלים צה): זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק הפרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשוב מיום לחבירו כמובא בספרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותה השעה. כי כשרוצין ליכנס בעבודת השם, נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזה, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו

נפשות חסידיות
סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

הזכרם
עיניו
בראשו

ניצוץ אחד!
ניצוץ קודש ממאמר
ומכתבי מורינו שליט"א

על האדם
לצעוק
תמיד: "יהיה
מה שיהיה,
איני עוזב את
השי"ת"

בעניות ודחקות עד מאד). עניתי לו: "דו פרעגסט צו פריי" [אתה שואל מוקדם מידי], כלומר נראה מה יהיה בהמשך!

ואכן כשהגיע לאמצע ימיו, חלה ל"ע, בני ביתו עזבוהו לנפשו, נחת כמובן לא היה לו, ואז, בערוב ימיו, פגש בי ואמר לי במר נפשו: אוי! כ"כ אתה צודק! תראה איך שאתה באת, והאיך שאני גלמוד בעירום ובחוסר כל הן ברוחניות והן בגשמיות.

רבי יונה לעבל ע"ה היה זועק תמיד בקול נעים: "פאר וועמען פארקויפט מען זיך, פארוואס פארקויפט מען זיך" [בעבור מה אתה מוכר את עצמך ובעבור מי?].

המציאות מוכיחה שאותם צעירים אשר נתרחקו מהשי"ת ודבקו במנועי העוה"ז, כעבור זמן כאשר הם נשאלים עי" חבריהם: האם הרווחת משהו? האם כדאי היה לך עזבך את ה' האם עכשיו טוב לך? הלא תשובתם היא אחת: "לא" באלף רבתי.

בימי חורפי היה לי חבר טוב ואף עסקנו בעבודת ה', דא עקא שלאחר זמן נתקלקל ל"ע עי" חברים לא טובים, וירד פלאים ל"ע.

לאחר זמן כשפגשתי אותו שאל אותי: נו! האם טוב לך או לי? קוק ווי איך מאך א לעבן! [תראה איך אני עושה חיים] (א"ה: באותה תקופה היה מו"ר שליט"א שריו